

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Рев 2205/2015
23.12.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Миломира Николића, председника већа, Марине Говедарица и Слађане Накић Момировић, чланова већа, у парници тужилаца Д.М. и Е.С., обоје из Т., чији је заједнички пуномоћник В.К., адвокат из П., против тужених В.М. из Т., чији је пуномоћник Љ.К., адвокат из Н.С., А.М. и С.Т., обоје из Т., чији је заједнички пуномоћник З.П., адвокат из Б., ради заштите од насиља у породици, одлучујући о ревизији тужилаца, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж2 303/15 од 29.07.2015. године, на седници одржаној 23.12.2015. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужилаца, изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж2 303/15 од 29.07.2015. године.

Образложење

Основни суд у Новом Саду, пресудом П2 537/2015 од 11.05.2015. године, одбио је тужбени захтев који гласи: „Усваја се тужбени захтев, па се обавезују тужени М.В., М.А. и Т.С., сви из Т., да престану са сваким узнемиравањем (вређање, претње, провоцирање и слично) тужилаца М.Д. и С.Е., обоје из Т., а нарочито да се клоне свих радњи описаних у одредби члана 197. став 2. тачка 2. и 6. Породичног закона у вези са одредбом члана 198. став 2. тачка 5. истог закона, све под претњом законских последица из одредбе члана 194. став 5. Кривичног законика. Усваја се тужбени захтев, па се обавезују туженици да се не приближавају тужиоцима на даљини мањој од 5 (пет) метара, сходно одредби члана 198. став 1. тачка 3. Породичног закона, све под претњом законских последица из одредбе члана 194. став 5. Кривичног законика. Усваја се тужбени захтев, па се забрањује туженој М.А. и туженом Т.С. да улазе у заједничке просторије куће у Т., у улици ... број ... (подрум, таван, двориште, радионица, шупа и др.), а која кућа је у својству првотужиоца и првотужене и односе било какве покретне ствари из њих (одредбе члана 198. став 2. тачка 4. Породичног закона), све под претњом законских последица из одредбе члана 194. став 5. Кривичног законика. Све мере, обавезе и забране имају трајати годину дана од дана доношења ове пресуде, с тим да по накнадној одлуци суда, законски рок може бити и продужен. Обавезују се туженици да тужиоцима солидарно исплате све проузроковане трошкове овог парничног поступка у року од 15 дана након правноснажности ове пресуде и под претњом принудног судског извршења“.

Обавезао је тужиоце да накнаде туженој В.М. трошкове поступка у износу од 141.000,00 динара и да накнаде туженима А.М. и С.Т. трошкове поступка у износу од 246.750,00 динара.

Апелациони суд у Новом Саду, пресудом Гж2 303/15 од 29.07.2015. године, одбио је жалбу тужилаца и потврдио пресуду Основног суда у Новом Саду П2 537/15 од 11.05.2015. године. Одбио је захтев тужене В.М. за накнаду трошкова поступка по жалби.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужиоци су благовремено изјавили ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је на основу члана 408. Закона о парничном поступку – ЗПП („Сл. гласник РС“, број 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС и 55/14), а у вези члана 23. Закона о изменама и допунама Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“, број 55/14) утврдио да ревизија тужилаца није основана.

У проведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју овај суд пази по службеној дужности. У ревизији се указује на битну повреду одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 12. ЗПП. Међутим, због наведене битне повреде ревизија се не може изјавити, јер као ревизијски разлог није прописана одредбама члана 407. став 1. ЗПП.

Нема ни битне повреде из члана 374. став 1. а у вези одредбе члана 396. став 1. ЗПП, на коју се у ревизији указује, с обзиром на то да је другостепени суд у образложењу побијане пресуде навео које је битне жалбене наводе ценио, као и да је испитао побијану пресуду у смислу одредбе члана 386. став 3. ЗПП, па се у том делу наводима ревизије не доводи у сумњу законитост и правилност побијане пресуде.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац Д.М. и тужена В.М. су бивши супружници, чији је брак разведен 2011. године. Тужена А.М. је ћерка тужиоца Д.М. и тужене В.М., а тужени С.Т. је ванбрачни супруг тужене А.М.. Тужиља Е.С. је садашња ванбрачна супруга тужиоца Д.М., са којим има једно малолетно дете, рођено 2013. године. Међу странкама тече више судских поступака. Односи парничних странака су поремећени дужи низ година, а посебно након што је туженој В.М. 2006. године дијагностификовано обољење моторног неурона. Решењем РФ ПИО од 22.04.2010. године утврђено је туженој В.М. 100% телесно оштећење изазвано болешћу. Она је тешко покретна, креће се уз помоћ ходалице, самостално може да пређе врло мале раздаљине. Није у могућности да на било који начин брине о себи, не може сама да се купа, не може ни да контролише сфингтере, те из тог разлога носи пелене. Отежано гута сву храну, не може сама да припрема храну, тешко и неразговорно говори, тако да могу да је разумеју само они који су са њом блиски и који са њом често бораве. Потребна јој је помоћ другог лица. Тужена А.М. се брине о њој. Она у кући где јој живе родитељи одлази на свака два до три дана, да би мајци помогла да се окупа, спремила храну и обезбедила све што јој је потребно. Након што се тужена

В.М. разболела, тужилац Д.М. је био веома непријатељски настројен према њој, тако да је она одлучила да прекине заједницу живота и да оде код ћерке и зета, код којих је становала све док није на основу судске пресуде којом је наложено уселење у приземљу предметне куће у исту и уселила. Тужилац Д.М. са тужиљом С.Е. као ванбрачном супругом живи на спрату те куће. Између бивших супружника, није подељена током брака стечена заједничка имовина, тако да осим што је судском пресудом предвиђено ко од њих користи који део куће, двориште куће, подрум, радионица и друге просторије су неподељене. Између странака постоје нерешени имовински односи услед којих долази до честих вербалних сукоба. У погледу тога, ко треба да плаћа комуналије за кућу, ко треба да користи који део дворишта, подрум, тужилац Д.М. је више пута позивао полицију и то 16.03.2013. године, због тога што је тужена А.М. заједно са С.М. пресејала њиву, дана 21.04.2013. године, због тога што је тужени С.Т. лупао у подруму у вечерњим сатима у 22,00 часова, 25.04.2014. године, због тога што је тужена В.М. закључала подрум, 15.06.2013. године, због тога што је тужена А.М. палила ватру у дворишту предметне куће, а што је чинила како би испекла роштиљ, 03.07.2013. године, због тога што су тужиоцу нестале неке ствари из подрума, 23.12.2013. године, због тога што га је тужена В.М. узнемиравала телефоном, тако што га је позивала и понекад ћутала, а некада заказивала љубавне састанке. Тужена В.М. је 25.07.2013. године пријавила полицији да тужилац Д.М. хоће да уђе у подрум да врши неке радове, а да то не би требао да чини јер је њој улаз у подрум затворио, 29.06.2013. године, пријавила је полицији да је тужилац Д.М. искористио време док она није живела у кући и однео одређене ствари. Поводом наведених случајева, полиција је излазила на лице места, сачињавала службене белешке и углавном упућивала странке да своје нерешене имовинске односе реше путем суда. Тужиоци се шиканозно понашају према туженој В.М. због њеног здравственог стања, зову је богаљем, а када се креће и покушава да уђе у кућу уз помоћ ходалице добацују јој. Тужилац Д.М. је у веома лошим односима и са ћерком туженом А.М. и са зетом, туженим С.Т..

Полазећи од утврђеног чињеничног стања, правилно су нижестепени судови применили материјално право, када су одбили тужбени захтев тужилаца.

Дакле, по оцени овога суда нижестепени судови су правилно применили одредбе члана 197-198. Породичног закона („Сл. гласник РС“, број 18/05), због чега се неосновано побија другостепена пресуда и због погрешне примене материјалног права.

Према томе, како је на правилно и потпуно утврђено чињенично стање, правилно примењено материјално право, на који законски разлог овај суд пази по службеној дужности, на основу члана 408. ЗПП, и ревизија тужилаца одбијена, то није неопходно да се даље детаљно образложе ова пресуда, већ се тужиоци као ревиденти упућују на образложење побијане пресуде, да се непотребно не би понављало, на основу одредбе члана 414. став 2. ЗПП.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу одредбе члана 414. став 1. ЗПП, одлучио као у изреци.

**Председник већа-судија
Миломир Николић, с.р.**

